

Tisztelt udvarhelyiek!

Köszöntöm az egybegyűlteket, székelyudvarhelyieket, a családokat. Azokat a családokat, akik Székelyudvarhelyen laknak, laktak és reményeink szerint lakni fognak. Ismét egy ünnep, egy alkalom, hogy ne csak magunkat, de lelkünket is ünneplőbe öltöztessük. És ezzel az ünnepi lélekkel együtt jöttünk el ide, hogy nemzeti ünnepünkön, március 15-én azokra emlékezzünk, akik életüket adták a hazáért.

Szakembereinkkel kiszámoltattuk,

hogy pontosan 164 esztendővel ezelőtt, március 15-én született meg a Nemzeti dal és nemzetünk, a magyar nemzet kívánságait tartalmazó kiáltvány. Az a 12 pont, amelyet nem csak a pesti ifjak, a lánglelkű költőnk, Petőfi Sándor, de a székelyek is magukénak éreztek. Tavasz volt akkor is, 1848 tavaszának idusa.

Ma, itt, Székelyudvarhelyen, a Márton Áron téren, a Patkóban, rájuk, a hazájukért harcoló, a szabadságért, nemzeti egységért, függetlenségért küzdő és a csatákban életüket áldozó szabadságharcosokra emlékezünk. Hisz március 15. nemzeti ünnepünk, de nem csak, hanem az emlékezés ünnepe is.

A mai nap azonban többről szól, mint egy nemzeti ünnepről. Ahogyan nem egy kisváros ünnepel, hanem az egész magyarság. Ilyenkor jó azt érezni, **hogy merre is van az otthon melege.**

Azt megízlelni, hogy mit tettek azért már évszázadokkal azelőtt elődjaink, hogy mi itt lehessünk, élvezzük a tavaszi megújulást.

Nem szabad elfelejtenünk ugyanakkor, hogy a márciusi ifjak nemcsak bátrak voltak, de bölcssek, becsületesek és bizakodóak is. Emlékszem, amikor félve ünnepeltük a feleségemmel március 15-én, 30 évvel ezelőtt. Ugyanitt álltunk a Patkóban és bízunk abban, hogy egyszer majd jobb világ jön. Most tehetünk is ezért.

A tenni akarás, a becsületesség, a becsületes munka az, ami előrevisz és az összefogásnak köszönhetően a fejlődés alapját biztosítja. Ezért kell dolgozni és ezért dolgozunk mi is, hisz 2010 a fejlesztés éve volt: Udvarhely fejlődött, új beruházásokat hoztunk a városba, járható utakat építettünk és egy megújult városi parkot adtunk át a városnak. 2011-ben folytattuk a megkezdett munkát, még több fejlesztést hajtottunk végre, új körforgalmat építettünk és a fenntartható fejlődésben bízva dolgoztunk.

Anyaországi és határon túli magyar testvéreinkkel együtt emlékezünk Gábor Áronra, Kossuth Lajosra, a Nyerges-tetőn eltemetett hős székelyekre, akik, ahogy azt nagy költőnk, **Kányádi Sanyi bácsi is megírta gyönyörű versében**, nem adták meg magukat az ellenségnek inkább, „mint a szálfák kettétörtek”.

Mi is álltuk az idők viharát, itt Udvarhelyen is. Tettük a dolgainkat, úgy, ahogy azt tanultuk. Tettük és tesszük, még akkor is, ha vannak köztünk olyanok,

akik megakasztják kis és nagy dolgaink előremenetelét.

Ennek ellenére örvendek, hogy ma itt felavathatok egy új, megújuló nemzetet. Felavathatok és átadhatok az udvarhelyieknek egy ünnepet.

Bár gyakran megpróbálták botlasztani, nem sikerült a gáncsoskodóknak pálcát tenni a küllők közé, hisz az eredmények magukért beszélnek. Amikor feleségemmel együtt, akit egy utcával odébb, az általunk megvalósított körforgalom helyén elűtött a motorbicikli, írtuk az első közös ünnepi beszédemet, **Szász Jenő akkor is kitepte a papírt a kezemből**. De harminc év távlatából már le sem kell írnom a megvalósításokat, mert tudom kívülről.

Ezt a megkezdett becsületes munkát kell folytatni idén is, amikor a családokra kell figyelniük. Idén, ahogy ezt már a sajtóból, a Dolgainkból is tudhatják, Családbarát évet indítottunk,

hisz a család a legfontosabb.

Emlékszem, én magam is saját kezűleg készítettem a gyermekeim bölcsőjét, sőt, az emeletes ágyát is. Most, hogy felnőttek, még jobban felkaroljuk a sportot, pingpong asztalokat szerelünk fel a tömbházak közelébe, hogy a gyerekek és a fiatalok sportolhassanak, hisz mi is így nőttünk fel, így sportoltunk, így a mostani fiataloknak is meg kell teremtetnünk erre a lehetőséget.

Sok feladat vár még ránk, de ha nem tévesztjük szem elől a márciusi ifjak üzenetét, ha képesek vagyunk mi is ugyanolyan bátorsággal, bölcsességgel és becsületességgel dolgozni tovább, mint ahogy eddig is tettük, akkor bízunk benne, hogy hamarosan újabb megvalósításokat tudhatunk magunk mögött és sikerül befejezni az elkezdett munkát.

Számunkra mégis a jól végzett munka öröme az igazi. Az idő próbára tett, de mi tudjuk, a jó gazda az, aki gondoskodik a házaról. A mi dolgaink rendben vannak, terveinket megvalósítjuk és tudjuk, az udvarhelyi emberek látják a változásokat és tudják, ígérni lehet,

de a puding próbája az evés.

Igazából most kell jobban összefognunk, meg kell mutatnia a magyarságnak, a székel embernek, hogy nem konokul megy előre, hanem 1848 üzenetét hordozva képes ráeszmélni: egységben a jövő.

Nehéz időszak jön. Olyan időszak jön, amikor az összefogásra ismét szükség lesz, mert a nélkül nagyon nehéz lesz a romániai magyarságnak. A márciusi ifjak egyik fő erénye ez volt – hogy összefogtak. Összefogtak és egységes nemzetté kovácsolták a magyarságot, s a magyarság összefogva szállt szembe a Habsburg önkényuralommal, s az egységében rejtett az az erő, ami a szabadságharcot eredményezte. S nekünk ma ugyanezt kell tennünk, hisz **ha**

nem fogunk össze, akkor nincsenek eredmények, nincsenek megvalósítások, beruházások.

S a nehéz időkben szükségünk van és lesz egymásra, szükség lesz a magyar összefogásra, az egységre, olyan összefogásra, amit a márciusi ifjak üzenete közvetít nekünk, mert **sokkal jobban hangzik a Székelyudvarhely, mint az Odorheiu Secuiesc.**